

*Druga strona postępowania:* Komisja Europejska, Enviro Tech International, Inc.

### **Żądania wnoszącej odwołanie**

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-291/04 w odniesieniu do podniesionego przez wnoszącą odwołanie żądania naprawienia szkody;
- uznanie strony pozwanej odpowiedzialną za szkody poniesione przez wnoszącą odwołanie;
- tytułem posiłkowym, ponowne skierowanie sprawy do Sądu w celu orzeczenia w przedmiocie podniesionego przez wnoszącą odwołanie żądania naprawienia szkody, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania (w tym również kosztami postępowania przed Sądem).

### **Zarzuty i główne argumenty**

Wnosząca odwołanie podnosi, że oddalając podniesione przez nią żądanie naprawienia szkody ze względu na to, iż wnosząca odwołanie nie wykazała istnienia niezgodnego z prawem działania Komisji, Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej. W szczególności wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd dokonał niewłaściwej wykładni wyroku Trybunału w sprawie C-425/08 i w konsekwencji naruszył prawo poprzez niezbadanie części trzeciej podniesionego przez nią zarzutu pierwszego dotyczącego „normalnego obchodzenia się lub użycia” oraz poprzez uznanie, że żądanie odszkodowawcze powinno zostać oddalone.

Z tych powodów wnosząca odwołanie twierdzi, że wyrok Sądu w sprawie T-291/04 powinien zostać uchylony w zakresie, w jakim dotyczy podniesionego przez nią żądania naprawienia szkody, i że strona pozwana powinna zostać uznana za odpowiedzialną za szkody poniesione przez wnoszącą odwołanie.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Benidorm (Hiszpania) w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Concepción Maestre García przeciwko Centros Comerciales CARREFOUR S.A.**

**(Sprawa C-194/12)**

(2012/C 227/11)

*Język postępowania:* hiszpański

### **Sąd krajowy**

Juzgado de lo Social n° 1 de Benidorm.

### **Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

*Strona skarżąca:* Concepción Maestre García.

*Strona pozwana:* Centros Comerciales CARREFOUR S.A..

### **Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE (<sup>1</sup>) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoi na przeszkodzie takiej wykładni przepisów prawa krajowego, która nie pozwala na przerwanie urlopu, tak, by można było z niego skorzystać w pełnym jego wymiarze — lub w pozostałej części — jeżeli sytuacja czasowej niezdolności do pracy zaistniała przed okresem korzystania z urlopu i istnieją powody o charakterze produkcyjnym lub organizacyjnym, które uniemożliwiają skorzystanie z niego w późniejszym terminie?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoi na przeszkodzie takiej wykładni przepisów prawa krajowego, która zezwala na jednostronne ustalenie przez pracodawcę okresu korzystania z urlopu zbiegającego się z sytuacją czasowej niezdolności do pracy, jeżeli brak jest wcześniejszego oświadczenia pracownika co do preferencji skorzystania z innego okresu i istnieje porozumienie pomiędzy przedstawicielami pracowników u pracodawcy i pracodawcą, które na to pozwala?
- 3) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoi na przeszkodzie takiej wykładni przepisów prawa krajowego, która zezwala na pieniężną rekompensatę za urlop, z którego nie skorzystano z powodu czasowej niezdolności do pracy, jeżeli istnieją powody produkcyjne lub organizacyjne, które nie pozwalają na skorzystanie z tego urlopu, pomimo iż nie doszło do rozwiązania umowy o pracę?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 30 kwietnia 2012 r. — Essent Belgium NV przeciwko Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG)**

**(Sprawa C-204/12)**

(2012/C 227/12)

*Język postępowania:* niderlandzki

### **Sąd krajowy**

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Essent Belgium NV

Strona pozwana: Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG)

Inni uczestnicy: Vlaamse Gewest

Vlaamse Gemeenschap

**Pytania prejudycjalne**

1) Czy uregulowanie krajowe takie jak zawarte we Vlaams decreet houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (flamandzkim dekrete z dnia 17 lipca 2000 r. o organizacji rynku energii elektrycznej) wdrożonym zarządzeniem rządu flamandzkiego z dnia 5 marca 2004 r. w brzmieniu zmienionym Besluit inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen (zarządzeniem rządu flamandzkiego z dnia 25 lutego 2005 r. o wspieraniu produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii), według którego

— dostawcy energii elektrycznej do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej są zobowiązani do corocznego przedstawiania organowi regulacyjnemu określonej liczby zielonych certyfikatów (art. 23 wskazanego dekretu),

— na dostawców energii elektrycznej do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej nakładana jest grzywna administracyjna przez Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (flamandzki organ regulacji rynku energii elektrycznej i gazu, VREG), jeżeli dostawcy ci przedłożyli niewystarczającą liczbę zielonych certyfikatów, aby wypełnić nałożone na nich zobowiązanie kontyngentowe w odniesieniu do takich certyfikatów (art. 37 § 2 wskazanego dekretu),

— organ regulacyjny nie może lub nie chce uwzględnić gwarancji pochodzenia z Norwegii i Niderlandów ze względu na brak środków wykonawczych rządu flamandzkiego, który uznał, że przedłożenie owych certyfikatów ma taki sam lub równoważny charakter (art. 25 wskazanego dekretu i art. 15 § 1 zarządzenia z dnia 5 marca 2004 r.), przy czym organ ten w konkretnym wypadku nie zbadał takiego samego lub równoważnego charakteru,

— w całym okresie obowiązywania dekretu z dnia 17 lipca 2000 r. w rzeczywistości wyłącznie certyfikaty potwierdzające wyprodukowanie zielonej energii w Regionie Flamandzkim były uwzględniane przy badaniu wypełnienia zobowiązania kontyngentowego, natomiast dostawcy energii elektrycznej do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej nie mieli żadnej możliwości wykazania, że przedłożone gwarancje pochodzenia spełniały wymóg posiadania takich samych lub równoważnych gwarancji wydania takich certyfikatów,

jest zgodne z art. 34 TFUE i art. 11 porozumienia EOG lub z art. 36 TFUE i art. 13 porozumienia EOG?

2) Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w pytaniu pierwszym, jest zgodne z art. 5 ówczesnej dyrektywy 2001/77/WE<sup>(1)</sup> Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych?

3) Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w pytaniu pierwszym, jest zgodne z zasadą równego traktowania i zakazem dyskryminacji, ustanowionymi w szczególności w art. 18 TFUE i w art. 3 ówczesnej dyrektywy 2003/54/WE<sup>(2)</sup> Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca [2003 r.] dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 283, s. 33.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 176, s. 37.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 30 kwietnia 2012 r. — Essent Belgium NV przeciwko Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG)**

(Sprawa C-205/12)

(2012/C 227/13)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd krajowy**

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Essent Belgium NV

Strona pozwana: Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG)

Inny uczestnik: Vlaamse Gewest